

Familia și școala-parteneri în educație

Prof. Clicinschi Camelia-

Sc. Gimn., „Iancu Munteanu” Tătărași-Botoșani

Atât școala cât și familia urmăresc același scop, respectiv formarea și educarea copiilor/tinerilor pentru viață, pentru a face față dinamicii sociale, schimbărilor profunde din societate. Pentru ca acest deziderat să fie atins, este necesară o permanentă colaborare și comunicare între cei doi factori esențiali: școala și familia. Între acestea trebuie să existe o unitate de acțiune, o concordanță între mijloacele specifice de influențare folosite. În cadrul acestei colaborări, rolul dominant îl are școala.

Școala este cea care manifestă mai mult interes în existența unei colaborări cu familia, este cea care dorește să-și facă familia un aliat, pentru ca acțiunea ei educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, pentru cunoașterea lui multilaterală.

Colaborarea dintre școală și familie se poate realiza sub diverse forme:

1. O primă formă este vizitarea familiei de către cadrele didactice.

Vizita cadrelor didactice la părinții copiilor constă în aflarea concretă a condițiilor de viață și educație ale copilului. Vizita cadrelor didactice la domiciliul elevilor poate da rezultate bune pentru realizarea obiectivelor comune urmărite. Cadrele didactice au prilejul de a-i antrena și pe părinți în munca educativă, îi pot îndruma și pot obține de la ei informații utile în legătură cu particularitățile individuale ale elevului.

În comunicarea profesor-părinte, cadrul didactic trebuie să dovedească calmitate, să găsească argumente potrivite și temeinice pentru a-i convinge pe părinți de utilitatea acestor întâlniri, dar în același timp să nu renunțe la obiectivitate și sinceritate în abordarea problemelor. Este indicat, ca în fază inițială, profesorul să prezinte partea pozitivă a aspectelor care-l vizează pe elev (succesele elevului sau schimbările laudabile din comportamentul acestuia) și apoi să fie menționate aspectele negative (obiectele de studiu la care elevul întâmpină greutăți, devierile comportamentale etc). Se va discuta cauza acestor neajunsuri și împreună cu familia, se vor găsi soluțiile necesare pentru corectarea elevului. Considerăm scopul acestei vizite atins, în momentul în care familia devine un colaborator activ și conștient al școlii, dacă se ajunge la stabilirea unui sistem unitar de măsuri pentru îndrumarea elevului, dacă părinții sunt convinși și hotărâți să urmeze sfaturile cadrelor didactice.

2. O altă formă de colaborare a școlii cu familia este vizita părinților la școală.

Pentru a-și putea ajuta eficient copilul/copiii, părinții trebuie să se informeze periodic despre rezultatele obținute la învățătură, dar și despre comportarea în școală. Aceste informații le pot primi de la învățător și de la cadrele didactice ale clasei. Părinții trebuie să aibă o permanentă legătură cu școala, dar mai ales atunci când apar primele probleme în ceea ce privește comportamentul și notele/calificativele mici. Luată la timp măsurile de îndreptare, problema eșecului școlar și disciplinar poate fi corectată.

3. O altă formă de colaborare sunt ședințele cu părinții.

Ședințele cu părinții oferă celor doi parteneri, școală-familie, ocazia de a se cunoaște, de a forma o echipă, de a discuta aspecte ale programului și parcursului școlar și comportamental al elevului, precum și schimbările intervenite în evoluția lui etc.

4. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate.

Parteneriatul trebuie văzut ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Parteneriatul determină și orientarea pentru o abordare flexibilă și deschisă spre soluționarea problemelor educative, dar și o formă de comunicare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ. Pedagogul Sorin Cristea (2000) consideră că acest parteneriat este de fapt un segment care „reflectă mutațiile înregistrate la nivelul relațiilor existente între instituțiile implicate direct și/sau indirect în proiectarea și realizarea obiectivelor sistemului de învățământ: școala, familia, comunitatea locală, agenții sociali (economici, culturali, politici, religioși etc.), factori de asistență socială etc.”.

5. **Consultațiile individuale** oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă fiecare copil sau părinte, se pot discuta probleme care nu se doresc a fi făcute publice, dar care au o influență majoră în educația și instrucția copilului.

6. **Convorbirea telefonică**- este o metodă de actualitate, având în vedere amploarea care a luat-o tehnologia, dar și timpului limitat al părinților și al cadrelor didactice.

7. **Chestionarul** – facilitează obținerea de informații în ceea ce privește cunoașterea elevilor, probleme de interes ale părinților ce trebuie discutate și alte doleanțe.

8. **Participarea părinților la activități organizate în școală.** Astfel, părinții pot participa la lecțiile demonstrative susținute de cadrul didactic, având posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire al copilului, deprinderile însușite etc. De asemenea, pot participa și la activitățile extracurriculare (proiecte educaționale, parteneriate, excursii, serbări școlare etc) prin intermediul cărora își pot cunoaște copiii și modul lor de manifestare în alte contexte, de a cunoaște prietenii acestuia.

Fiecare ocazie trebuie valorificată ca o situație de învățare pentru părinte. Ea trebuie gândită și organizată cu atenție și competență de către cadrul didactic, cu un scop bine definit pentru ca și rezultatele să fie pe măsura așteptărilor.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D.–Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;